

[Himmelstrup.]

ligt og fører naturligt ind på overvejelser af, om det dog ikke var muligt rent midlertidigt at hjælpe dette eller hint nødstedte erhverv, som måske på grund af, at råstofpriserne er steget unormalt i den sidste tid, er kommet i vanskeligheder. Det er også et spørgsmål, i hvor høj grad man skal opretholde den fiktion, at statens anlægs- og driftsbudget skal have et overskud af en vis størrelse. Jeg har tidligere givet udtryk for, at vi er på det rene med, at man må foretage sine dispositioner således, at der fremkommer et vist overskud, men spørgsmålet er, hvor stort det skal være. Den højtærede finansminister har i sin fremsættelsestale beklaget sig over, at overskuddet ville blive godt og vel 100 mill. kr. mindre end i fjor, da det var på 300 mill. kr.; i år mente den højtærede finansminister, at det ville gå ned til ca. 180 mill. kr. Man kan diskutere, hvor stor en margin der skal være for et sådant overskud. Den højtærede minister sagde i sin fremsættelsestale: Hvad kan det nytte, at dette eller hint går bedre, og at der er visse lyspunkter, når udgifterne stiger? Det er naturligvis rigtigt; med den politik, der føres af den nuværende regering, vil udgifterne blive ved at stige til det tårnhøje, og jeg understreger, at selvom vi nødigt vil forrykke den højtærede ministers balance, vil vi dog ikke påtage os nogen forpligtelse til fortsat at være med til at dække alle de udgifter, der måtte komme.

Under den kommende udvalgsbehandling må vi bestræbe os for at imødekomme berettigede krav fra erhvervene eller fra publikum om lempelser på dette eller hint område, f. eks. hvad angår restaurationsomsætningskatten, der er meget tyngende for alle, der går på beværtning — det kan vi alle sammen være enige om — og vi ønsker, at der bliver ført forhandlinger herom. Hvis udvalgsbehandlingen på grund af lovforslagene senere fremsættelse måtte blive afkortet meget stærkt, og hvis vi ikke kan nå at komme hele materialet igennem — og det kunne der være noget der tyder på ville blive vanskeligt — må vi overveje, om vi alligevel ikke skal forlænge disse love måske for en måned og så tage os yderligere tid, når uheldige omstændigheder har ført med sig, at finansministeren ikke var i

stand til at opfylde det løfte, han havde givet, om at ville fremsætte disse lovforslag så tidligt, at folketinget fik rigelig tid til at behandle dem. Jeg indrømmer altså, og det ønsker jeg at understrege, at de grunde, den højtærede finansminister anførte, var så fyldestgørende, at vi naturligvis enstemmigt løste ham fra det løfte, han havde givet.

Jeg mener altså, at den kommende udvalgsbehandling må medføre ændringer af visse enkeltheder i de lovforslag, der her er tale om. Det er jo også et spørgsmål, i hvilken grad eventuelle lempelser i beskatningen skal kompenseres. Det er et spørgsmål, som vi forhåbentlig kan tale os tilrette om. Der er ikke tale om, at vi vil slå den højtærede finansministers balance i stykker, heller ikke spørgsmål om at fragte ham hele hans overskud på anlægs- og driftsbudgettet. Jeg vil bare meget stærkt fremhæve — vi talte om det i december måned — at beskatningen af de ulykkelige elektriske sikringer må vi i hvert tilfælde have lempet. Det er et så rimeligt krav, og vi har talt om det så mange gange før, at en sådan lempelse må vi naturligvis have gennemført nu. Jeg tror også, at spørgsmålet om nedsættelse af restaurationsomsætningsafgiften nødvendigvis må rejses. Om vi så kan løse det i denne omgang, og om det kan løses ved en teknisk omlægning, ved jeg ikke. Jeg mener nu, der skal noget mere til, at der skal en positiv nedsættelse til, men om det kan nås, vil tiden vise. Iøvrigt er det jo et spørgsmål, som aldeles ikke berører de forslag, vi behandler her, af den simple grund, at den nuværende omsætningsafgift er en permanent afgift. Det, vi behandler her, er kun de rent midlertidige afgifter. Det gør det naturligvis yderligere vanskeligt.

Jeg vil også fremhæve den eksorbitante stigning af visse råstofpriser. Her tænker jeg naturligvis først og fremmest på forholdene indenfor chokolade- og sukkervareindustrien og på den voldsomme stigning af kakaobønneprisen, som i den kommende tid, hvis der ikke sker noget, vil medføre, at kun meget få mennesker i virkeligheden vil have råd til at købe de varer, der fremstilles af kakaobønner — chokolade og kakao. Også dette kunne tænkes at medføre, at der må foretages et eller andet — og det